

KYPSÄ

Pääkirjoitus	3	Esittelyssä: Timon ja Eemelin asunto <i>Jussi Rainamaa</i>	14
Puheenjohtajalta	4		
Senioripalsta	5	Kymen Lohen veljeskunnan tarinoita <i>Jussi Korhonen, Ahti Terhemaa, Taina Mustamo</i>	18
Kuin kaksi marjaa <i>Axl Kärkkäinen</i>	5	Kulinaarinen maailmankiertue, osa 6 <i>Jussi Rainamaa</i>	20
Suvi ja Kaisa <i>Martti Ahtola</i>	6	You asked for it	21
Kymenlaaksolaiset maailmalla <i>Milja Ahtosalo</i>	8	Kymmenen uutisia – Kymis nyheter	22
Fuksin syksy osakunnalla -peli <i>Milja Ahtosalo</i>	12	Kiksi-Pirkka	22
		Virkailijaluettelo 2009	23
		<i>Etukannen kuva: Miina Gustafsson Takakannen kuva: Pekka Veli Haimi</i>	

Kypsä - virkeä 29-vuotias

Julkaisija:

Kymenlaakson Osakunta
Leppäsuonkatu 11
00100 Helsinki

www.helsinki.fi/jarj/kyo

Pankkiyhteys:
Nordea Hki –Ydinkeskusta
127130-82804

Painopaikka:

Domus Print Oy

Painos:

250 kpl

Päätoimittaja:

Miina Gustafsson

Toimittajat:

Martti Ahtola, Milja Ahtosalo,
Antti Mänttari, Riku Neuvonen,
Riku Nöjd, Tiina Olin,
Saara Ollikainen, Jussi Rainamaa,
Maiju Talvisto

Taitto:

Milja Ahtosalo

Helsinkiin?

”Helsingin yliopisto on vanhin ja suurin.”

Tämä oli argumentti, jolla minua houkuteltiin valitsemaan Helsingin yliopisto opiskelupaikaksi vuonna 1998. En enää muista keitä olivat nuo Helsingin yliopiston mainostajat lukiossamme. Ehkäpä joku senioreistamme on ollut asialla. Sinä keväänä Helsingin yliopisto oli hakuvaihtoehtona vain jotta saisin tarpeeksi monta hakuvaihtoehtoa lomakkeisiin. Parin opiskelu- ja työpaikan jälkeen päädyin viimein Helsingin yliopistoon ja olen tyytyväinen valintaani.

Pitelet käsissäni nyt Kypsan abinumeroa. Tämän numeron päätavoite on houkutella mahdollisimman monta nykyistä abia ja ensi syksyn fuksia osakuntaamme. Tämän pääkirjoituksen päätavoite on houkutella mahdollisimman monta nykyistä abia hakeutumaan opiskelemaan pääkaupunkiseudulle. Puhun tosin nyt vain Helsingistä, koska se on minun kotipaikkani.

Moni saattaa pitää Helsinkiä liian suurena kaupunkina. Kun on asunut maalla koko ikänsä, niin ihmispaljous ja asfalttiviidakko eivät välttämättä houkuta. Mutta Helsinki ei ole pelkästään sitä ihmisvilinää ja asfalttia silmäkantamattomiin. Itse olen kotoisin Haminan lähetytviltä ja asunut pääasiassa Vuosaarella, Itä-Helsingissä. Täällä asuu toki vähän enemmän ihmisiä ja vähän tiheämmin kuin Haminassa, mutta jotenkin tunnelma on sopivan rauhallinen näin maalaiselle ja ihmisiääkään ei ole liikaa.

Vuosaari muistuttaa monilta osin Haminaa. Vaatteita voi osaa Seppälästä ja ruokaostokset tehdä S-marketissa, mutta tärkein yhtäläisyys minulle on meri. En tainnut edes tajuta miten tärkeä meri on minulle, ennen kuin olin muuttanut pois meren läheltä. Asuin vuoden Lahdessa ja Vesijärvi ei aivan korvannut merta, vaikka iso onkin. On se tärkeä asia meri ja kuusimetsä, niin uskon, että täältä löytyy paikkoja, joissa on jotain samaa kuin lapsuuden maisemissa, kun koti-ikävä yllättää. Parikymppisenä ei aina tietenkään merta ja metsiä kaipaa, mutta se aika voi tulla jossain vaiheessa opiskelua ja silloinkin täällä on hyvä asua. Etukannen kuva on muuten otettu reilun kilometrin päässä Meri-Rastilan opiskelija-asunnoista.

Ja jos ei tällä hetkellä todellakaan kaipaa mitään maalaisidylliä ja on kurkkua myöten täynnä sitä tupukylää, joka vielä tällä hetkellä toimittaa kotipaikan

virkaa, niin tervetuloa myös silloin tänne. Helsingistä eivät opiskelijabileet ja baarit lopu. Löysin keuhkokuumeen kalenterin vuodelta 2002, jolloin vietin hieman railakkaampaa opiskelijaelämää kuin nyt ja kalenterista selvästi enemmän vapaa-ajan menoja kuin opiskeluun liittyviä. Uskoisin, että tarjonta ei ole supistunut mihinkään niiltä vuosilta. Kalenterin saa mukavan täyteen pelkästään jo osakunnan aktiiviteeteilla.

Helsinki voi aluksi tuntua ihan liian suurelta, kun tänne muuttaa. Tuntuu, että ihmisillä on aina hirveä kiire ja jotenkin niillä on sellainen tymeä ilme naamalla. Mutta loppujen lopuksi Helsinkiin tottuu ja se muuttuu sopivan kokoiseksi. Ihmisillä on edelleen hirveä kiire ja tymeä ilme, mutta huomaat, että selaista on vain oikeastaan ydinkeskustassa ja sehän on vain osa Helsinkiä. Jo keskustakampuksella on paljon rauhallisempaa. Ja siellä ihmisvilinässä saattaa aina välillä törmätä vaikkapa tuttuihin osakuntalaisiin ja ilme on varmasti kaikkea muuta kuin tymeä.

Tämä oli viimeinen pääkirjoitukseni. Kahta viimeistä numeroa työstettäessä olen ollut äitiyslomalla, joten suuri kiitos toimituskunnalle työpanoksesta näissä lehdissä. Jätän lehden päätoimittajuuden luotavaisin mielin hyvin osaaviin käsiin. Uusi päätoimittaja on jo osittain hoitanut päätoimittajan tehtäviä äitiysloman aikana. Ja vielä yksi juttu.

Sulkakynää minulla ei ole luovuttu eteenpäin. Se on edelleen pojilla.

Miina Gustafsson

Helsinkiläinen Otso ja ei niin tymeä ilme.

Paskapamfletti

Mitä osakunta on? Mielestäni tällaiseen kysymykseen minun pitäisi kyetä vastaamaan neljän ja puolen osakuntavuoden jälkeen perinpohjaisen tyhjentävästi. Järkevästi ajatellen ihmisellä luulisi olevan hyvät syyt, miksi hän on kuluttanut aikaansa yhdessä yhteisössä. Samoin vuodenvaihteessa lukiossa kiertävien osakuntalaisten tulisi esitellä järjestöämme niin houkuttelevasti, että ensi syksynä ovestamme tulvisi uusia fukseja. Miksi uuden ylioppilaan kannattaisi valita pääkaupunkiseudun opiskelijaelämän järjestökenstä juuri Kymenlaakson Osakunta?

Uskallan väittää monien muidenkin osakuntalaisten puolesta, että toimintamme suola ovat nimenomaan toiset osakuntalaiset. Tuleepa sitten mihin tahansa osakuntatapahtumaan, huomaa haukansilmällään heti useita sydämellisiä osakuntaystävyksiä – ja osakuntarakkauksia. Kymäläiset touhuavat keskenään mitä milloinkin myös osakunta-ajan ulkopuolella. Seniorijärjestöemme tilaisuuksissa voi käydä toteamassa, että vilkas touhu jatkuu opiskeluaikojen jälkeenkin. Toisaalta hyvien ystävyksien riskinä on, että pieni joukkomme klikkiytyy. Tämä vaara kannattaa tosissaan pitää mielessä, sillä vähäinenkin kuppikuntaisuus rapauttaa yhteishenkeämme.

Osakunnan tärkeimpiä puolia on, että se tarjoaa jäsenilleen mahdollisuuden vahvistaa kymenlaakso-laista maakuntaidentiteettiä. Kotiseutuaate erottaa meidät tusinajärjestöistä. Äkkipäätä voisi luulla, että kotiseudulta muuttanut ylioppilas etsiytyisi opiskelukaupungissaan ensi töikseen joihinkin muihin

yhteisöihin kuin toisten kymenlaaksolaisten pariin. Kuitenkin vieraalla maalla kotiseutu säilyy – osakuntalaisten todistamana – tärkeänä, niin että veri vetää toisten samanlaisten pariin. Vankoista omista juurista nuori elämänpuu imee voimansa. Mielestäni kymenlaaksolaisuus ei voi koskaan näkyä liiaksi toiminnassamme. Mitä sitten tuo kymenlaaksolaisuus pitääkään sisällään, askarruttakoon tämä kysymys mieliämme alinomaan. Saisimmeko esimerkiksi juhliimme vahvemman kymenlaaksolaisuuden leiman maakuntalaulun lisäksi? Voisiko tulevaisuudessa KyO:n kalenteriin kuulua jokin maakuntahenkien juhla puheineen, punsineen ja hapanvelleineen? Vaikkapa Haminan markkinat, joita osakunnalla kerrotaan juhlitun menneinä vuosikymmeninä. Voisimmeko vierailla osakunnan porukalla Kymenlaaksossa muulloinkin kuin kesäretkillä?

Niitä lukiolaisia, jotka ovat saaneet käsiinsä tämän lehden osakunnan abikiertueella, haluan rohkaista pyrkimään pääkaupunkiseudun korkeakouluihin ja liittymään osakuntaan. Osakuntaharrastusta ei kadu koskaan! Jos ette usko minun sanaani, lukekaa tämä lehti läpi ja käykää verkkosivuillamme katsomassa, miten hulvattoman ikimuistoista osakunta-aika on.

Taasen niille, jotka ehtivät lukea tämän lehden ennen joulua, toivotan omasta ja väistyvän hallituksen puolesta rauhaisaa joulua ja onnellista uutta vuotta 2010. Pitäkäämme huolta toisistamme ja itsestämme.

Riku Nöjd

Kymenlaakson Osakunnan Seniorit ovat tavanneet vanhoja tuttuja entisiä osakuntakavereita kesän ja syksyn aikana useassa tapahtumassa.

Kesäkuussa vietettiin kesäiltaa Ravintola Koskenrannassa ja elokuussa hörpittiin olutta ravintolalaiva Flying Dutchissa. Syyskuussa kaunis alkusyksyn päivä keräsi senioreita ja lapsia Pikku-Huopalahden puistoon ulkotapahtumaan. Lokakuussa järjestetyille senioripäiväallisille osallistui pieni, mutta sitäkin aktiivisempi joukko. Osakunnan rajanylittäjäisiin kerrotaan myös osallistuneen senioreita. Marraskuussa lämmiteltiin glögien ja jouluoluiden parissa Olutkellarissa.

Kevätkaudelle luvassa on monenlaista tapahtumaa ja yhteistä tekemistä. Jos siis olet piakkoin valmistumassa tai hiljattain valmistunut osakuntalainen, tervetuloa mukaan Senioreiden toimintaan. Toiminnasta tiedotetaan kyo-seniorit -listalla, johon liittymisohjeet löydät Senioreiden nettisivuilta: <http://www.helsinki.fi/jarj/kyo/seniorit/>

Nähdään!

Kymenlaakson Osakunnan Seniorit r.y.:n hallitus

Laatinut: Axl

Hehän ovat kuin kaksi marjaa!

Josif Stalin
tyranni

Riku Nöjd
tyranni

Virkailijakokouksessa 3.12. osakunta sai kaksi uutta fuksiohjaajaa, Kaisa Loikalan ja Suvi Sivulan.

Haastattelu tapahtui erään kerhotilan hämyisessä takahuoneessa Viikissä 10.12.2009 noin klo 22. Kyseisissä tiloissa oli käynnissä nimeltä mainitsemattoman ainejärjestön pikkujoulut. Haastattelu tallennettiin Erkkä Kydön matkapuhelimella ja kirjoitettiin puhtaaksi Erkan tietokoneella. Kiitämme Erkkää tästä suuresta kontribuutiosta.

Okei noniin.

Suvi: Ai tää on äänihaastattelu.

Kaisa: haluan sanoa tähän alkuun, että näytän ihan hampaattomalta eläkeläiseltä.

Noni. Kaisa ja Suvi. Keitä te olette?

Kaisa: Me olemme Kaisa ja Suvi.

Suvi: Kymistä.

Kaisa: Kotkasta ja Kouvolasta olevia pieniä tyttöjä. Suvi on vähä isompi, siis pidempi.

Mitä te opiskelette? Harrastukset?

Kaisa: Opiskelemme farmasiasia.

Suvi: Ensimmäisellä vuosikurssilla, Viikin kampuksella.

Kaisa: Harrastamme body pumppia ja spinningiä, paitsi mie aloitan vasta ensi vuonna.

Ja leipomista?

Suvi: Kertaakaan ei olla vielä leivottu. Eiku kerran tehtii pipareita.

Kaisa: Erityisesti leivomme vadelmatuorejuustobrownieseja.

(Keskustelu ajautuu sivuraiteille)

Kaisa: Hei, aikaa kuluu! Kysy lisää kysymyksiä!

Mikä teidän painoindeksi on?

Minkä takia tällä hetkellä lukiossa olevan abin kannattaa tulla osakuntaan ensi syksynä?

Kaisa: Ei tarvitse keskustella samoista jutuista kuin koulussa. Pääsee väittelemään että onko se mie vai mää.

(Alkaa tiukka kädenväöntö siitä, että kumpi se on.)

Kaisa: Noniin, aika kuluu. Kukas tässä oli se haastatteliija? Mä voin kyllä myös haastatella. Martti! Jatkuu... Jatkuu... Martti ei ole valmistautunut haastatteluun.

Mitä fuksit pääsevät tekemään syksyllä?

Kaisa: Me pidetään fukseista erittäin hyvää huolta ja taataan se, että he tulevat tuntemaan olonsa kotoisaksi osakunnalla. Mahtavia uusien iltoja, fuksisitsit, pikkujoulut ja fuksiaiset tietenkin.

Mitkä ne sitsit on?

Kaisa: Akateemiset pöytäjuhlat.

Suvi: Juodaan viiniä ja syödään kolmen ruokalajin iltaruoka, ei illallinen.

Kaisa

Kaisa: Lauletaan: sitsien tarkoituksena on, että pääruokaa ei koskaan syödä lämpimänä.

Jos jollain fuksilla ei ole kämppää, niin otatteko te sen asumaan teidän sohvalle (pariksi, kolmeksi kuukaudeksi)?

Kaisa: Kuukausista en voi luvata, mutta pari päivää ehkä.

Mikä osakunta on?

Kaisa: Osakunta on ryhmä samanhenkisiä ihmisiä suunnilleen samalta paikkakunnalta.

Suvi: Osakunnalla on erilaisia tapahtumia.

Kaisa: Kulttuuria.

Leffaa?

Kaisa: Mennään fuksiryhmälä leffaan.

Suvi: Osakunta tarjoaa!

Kaisa: Ainakin osan!

Suvi: Tai sitten ei...

Kaisa: Katsotaan videotykillä skriiniltä leffaa.

Suvi käy selittämään jostain randomista lätkäleffasta ja Kaisa käy valittamaan, ettei haastattelusta tule tarpeeksi pitkä.

Haluatteko te sanoa vielä jotain?

Kaisa:
Ensi kerralla kun tullaan haastattelemaan, niin voisi olla kysymykset valmiina.

Haastattelija pilkataan.

Suvi: Tervetuloa osakuntaan!

Haastattelija käy selittämään asemastaan lehden uudessa toimituksessa.

Kaisa: Noni, bujaaaa! Laita loppuun bujaaa!

Haastattelun epävirallinen osuus alkaa.

Mitä 'bujaaa' tarkoittaa?

Kaisa: Sitä voitte käydä kysymässä Jusa Ansiolta.

Suvi: Kymiläinen, Kymenlaakson Osakuntaan kuuluva henkilö.

Kaisa: Keskustelu Jusa Ansion kanssa:

-BYAAAAAAH

-BUJAAAAA

-BUJAAAA

Suvi: Jusa kävi body pumpissa tänään. Niin kuin kävi myös Martti, Erkki ja Ville.

Kaisa: Fuksit viedään Meilahteen spinningiin.

Huoneeseen tulee hämäläisosakuntalainen Anssi Pystynen, ja häntä pyydetään kertomaan terveisiä abeille:

Anssi: Täällä on hirveästi kauniita ja seksikkäitä naisia. Pyydän anteeksi, jos fuksiohjaajat ovat jo keroneet tämän aikaisemmin.

Mikä teidän painoindeksi nyt olikaan?

Kaisa: Sen verran, että Allia voi alkaa käyttämään.

*Anssi Pystynen näki kauniita naisia.
(kts. viereinen kuva)*

Teksti: Milja Ahtosalo

Kuvat: Hanna Herala, Maria Rämö ja Joni Vehmas

Kymenlaaksolaiset maailmalla

Millaista onkaan opiskelijaelämä ulkomailla? Onko ruoho vihreämpää, bileet parempia ja opiskelu helpompaa Itämeren toisella puolen? Kypsä tenttasi kolmea vaihdossa ollutta vaihto-oppilaselämän ihanuudesta ja kamaluudesta.

Haasteltavia ei ollut kymäläisten keskuudesta vaikea löytää, sillä heitä tuntuu olevan joukossamme pilvin pimein.

Maailmanvalloitus on siis hyvässä vauhdissa! Omas- ta vaihtoajastaan päätyivät kertomaan Maria, Hanna ja Joni. Maria, sosiologian opiskelija, vietti 11 kuukautta Etelä-Saksassa Bambergin keskiaikaisessa kaupungissa, tuleva lastentarhanopettaja Hanna valloitti Amsterdamia viiden kuukauden ajan. Kauimmaksi lähti elektroniikkaa TKK:lla opiskeleva Joni, joka vielä haastattelun aikana vaikutti Yhdysvalloissa, Illinoisin osavaltiossa Champaignen kaupungissa.

Vaihtokohteen valinta saattaa olla selvä juttu, kuten se oli Marialle: ”Halusin ehdottomasti saksankie-

liseen maahan, johonkin keskisuureen kaupunkiin ja mielellään Itävaltaan tai Baijeriin, ja kuvat piparkak- kutalon näköisestä Bambergista veivät sydämeni heti mennessään.” Hannalle Alankomaat taas oli pakko- rako: ”Halusin Eurooppaan, maahan jossa opetus olisi englanniksi, mutten halunnut Pohjoismaihin. Iso-Britannian yliopistoihin hakeminen oli liian monimutkaista ja työlästä. Vaihtoehtoja jäi yksi.” Jonin valintaan puolestaan vaikutti se, että oman alan ope- tus kyseisessä kohteessa oli huippuluokkaa. Eikä tie- tysti suurkaupunki Chicagon läheisyys ollut haitaksi.

Jokaisessa maassa on omat hyvät ja huonot puo- lensa. Saksa muistuttaa Suomea niin paljon, ettei Maria joutunut kulttuurishokkiin. Tosin, hänen täy- tyi oppia kantamaan mukanaan käteistä, sillä muo- viraha ei toiminut. Jonin mielestä parasta on ollut USA:n dollarin heikko arvo, jonka johdosta paikal- liisiin ravintoloihin on tullut tutustuttua paremmin. Myös Hannan sekä positiiviset että negatiiviset koke- mukset liittyvät ruokaan. Parhautta ovat olleet siirap- pivohvelit (ja tämän allekirjoittanut uskoo käytyään Amsterdamissa ravintolassa, josta sai vain lettuja) ja kamalinta taas indonesialainen maapähkinäkastike.

Omituisuuksiakin löytyy. Onhan Suomessakin välillä opiskelijoiden asunnoista pulaa, mutta vie- lä meillä ei ole keksitty majoittaa opiskelijoita sata- massa seisovaan risteilyalukseen – kuten Amsterda- missa. Marian rystyset puolestaan joutuivat koville,

koska hänen yliopistossaan luentojen päätteeksi niillä hakattiin pöytään. Joni listaa outoja asioita pitkän listan: miksi juomaan on aina laitettava puolet jäitä, miksi subipaikoissa aina tarjotaan leivän lisäkkeeksi myös sipsejä, miksi yliopiston kirjakaupasta puolet on omistettu yliopiston fanituotteille, ja miksi näitä tuotteita (esim. oransseja huppareita) ostetaan ja pidetään yliopistolla, miksi kaikki on awesome?

(Joni kertoo myös joutuneensa kerran opettamaan houstonilaisessa hotellissa keski-ikäiselle skientologimiehelle suomen kielen ääntämistä karttakirjan avulla ja Hanna sanoo eksyneensä kerran punaisten lyhytjen alueelle yksin. Voi meitä suomalaisia.)

Opiskellaanko vaihdossa muka oikeasti? Kaikki kolme haastateltavaa tähdentävät, että ainakin teollista kirjoittamista vieraalla kielellä tuli harjoiteltua ja opinnot myös avasivat silmiä monikulttuurisuuden ymmärtämisen kannalta. Aina kuitenkin oman alan opiskeleminen vaihdossa ei ole mahdollista, kuten kävi Hannalle: lastentarhanopettajan opintoja ei tunneta Hollannissa, joten hänen oli opiskeltava luokanopettajaopintoja, joihin sisältyi kaikkea hyödyllistä, kuten paperitulppaanien taittelua. Tosin, Maria sai lukea omaa alaansa sosiologiaa ja myös Joni sai opiskella paljonkin kursseja omalta alaltaan, eli elektroniikkaa. Tosin, hänen vaihtoyliopistossaan pystyy suorittamaan kursseja myös luistelussa sekä viinin ja suklaan maistelussa. That's awesome! ... hetkinen! Siis mitä!?

Vaihto-oppiluus ole pelkkää tulppaaneilla tanssimista, sillä edessä on hirvittävä määrä byrokratiaa ja

papereiden pyörittelyä, jotta asiat sujuisivat mallikkaasti sekä kotimaassa että ulkomailla, mutta kysyessäni vaihdon hyviä puolia, saan vastaukseksi tutun listan: ”uudet kaverit, mieleton yhteisöllisyyden tunne, matkat, kielitaidon parantuminen, oma kasvaminen”. Parhaassa tapauksessa pystyy parantamaan useampaakin kuin yhtä kieltä, mahdollisesti oppimaan jonkin uuden.

Mitä opiskelun ohella sitten tehdään? Erityisesti vaihto-oppilaille järjestetään paljon toimintaa, aina-

kin Euroopassa. On illanviettoja, bileitä, retkiä, ekskursioita, muiden vaihtareiden kanssa yhdessä hengailua. Kaikki kolme haastateltavaani ovat ainakin ottaneet maailmanvalloituksen tosissaan, sillä kukin heistä on yrittänyt matkustella mahdollisimman paljon. Joni on opiskelujensa lomassa ehtinyt käymään mm. Chicagossa, New Orleansissa ja Memphisissä. Maria sanoo kolumneensa Baijerin nurkasta nurkkaan ja sen lisäksi Saksan naapurimaat. Hanna polki pyörällä teltaa tarakalla halki Belgian, mutta kokeili myös junamatkustamista Hollannin ja sen lähinaapurimaiden sisällä.

Millaista on olla suomalainen maailmalla? Meistähän liikkuu kaikenlaisia stereotypioita. Maria sanoo kumonneensa osaltaan ainakin ne ennakkoluulot, että suomalaiset olisivat blondeja ja kovia vodkaanjuoja. Hanna valittelee, ettei onnistunut tavoitteessaan välittää kuvaa harkitsevasta, rauhallisesta, saunovasta, makkaraa syövästä ja melko vähäpuheisesta suomalaisesta. Joni on saanut osakseen kaikki vakiokysymykset alkaen kylmyydestä ja päättyen Joulupukkiin. Kuitenkin pääasiassa Suomesta tuleminen tuntuu olevan jenkkien mielestä "awesome" (kuten ilmeisesti melko moni muukin asia...). Haastateltavat tunnustavat myös, että olihan heilläkin toki jonkinlaisia stereotypioita ennakkoon ja osa niistä osoitautui vääriksi ja osa oikeiksi. (Joni tunnustaa, että 80 % amerikkalaisstereotypioista pitää paikkansa.)

Vaihdossa ei kuitenkaan voi olla ikuisuuksia, vaan takaisin Suomeenkin on palattava joskus. Vaikka Suomeen onkin ihana palata, on täällä vastassa se vanha elämä omine rutiineineen, tuttuine kiireineen ja oravanpyörineen. Jännittävä vaihtarielämä on lopussa ja tiedossa on taas ne samat vanhat kuviot. Lisäksi kuten Maria sanoo: "Kamalinta Suomeen paluussa oli lohduton ajatus siitä, että vuoden kestänyt unelmaelämä oli tullut päätökseensä, eikä koskaan enää palaisi. Suomesta lähteminen oli huomattavasti helpompaa, koska tiesin, että palaisin takaisin ja näkisin kaikki kaverini ja perheeni; Saksasta lähteminen tarkoitti, etten enää koskaan näkisi suurinta osaa uusista kavereistani, ja koko huoleton elämäntyylini oli mennyttä."

Onneksi Suomessa on odottamassa kuitenkin osakunta, ja vihdoinkin vaihtarimme voivat vastata lukuisiin event-kutsuihin Facebookissa "attending". Ja pääseehän ulkomaille aina uudestaan. Kuitenkin, vaihtarimme ehdottomasti suosittelevat vaihtoon lähtemistä, mikäli sopiva tilaisuus siihen vain sattuu kohdalle.

FUKSIN SYKSY

FUKSIN SYKSY -PELI

Olet juuri Helsingin yliopistoon hyväksytty ylioppilas. Hyväkymispaperiesi mukana oli Kymenlaakson Osakunnan mainos, josta innostuit ja päätit tutkia, mitä se osakunta oikein pitää sisällään. Edessäsi ovat kaikki syksyn osakuntataphtumat. Kulje pelilauta lähdöstä maaliin noppaa heittämällä ja kohtaa osakuntasyksyn haasteet!

Ensimmäisenä maaliin tasaluvulla päässyt voittaa. Pelaajien lukumäärää ei ole rajoitettu.

LÄHTÖ

Postiluukustasi kolahtaa paksu kirje yliopistolta! Muutto Helsinkiin. Matka alkakoon.

Fuksipäivystys

Käyt osakunnalla tutustumassa tiloihin ja kirjautumassa matrikkeliin. Esimerkillistä! Saat yhden ylimääräisen heittovuoron.

Fuksisitsit

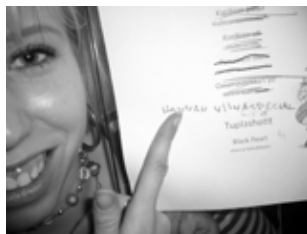
Päaset ekaa kertaa ikinä sitseille ja opit kaikkea uutta jännittävää pöytäjuhlalista. Juhlista toipuminen verottaa sinulta kuitenkin yhden heittovuoron.

Osakunnan kokous

Uskaltaudut osakunnan kokoukseen. Vanhat parrat ovat onnesta soikeina! Saat heittää uudelleen.

Uusien ilta II

Viime uusien illassa oli niin hauskaa, että päätät lähteä uudestaan! Reipasta, saat heittää uudelleen!

Rajanylitys

Rajis venyy aina seuraavan aamun sillikselle asti. Onneksi et ole kuitenkaan yksin! Valitse kaveri, joka odottaa kanssasi yhden kierroksen.

OSAKUNNALLA

Rapujuhlat

Rapujuhlien jäljiltä olet niin pyörryksissä että menet kaksi askelta taaksepäin.

Uusien ilta

Tutustut muihin fukseihin ja vanhoihin osakuntalaisiin. Fuksiohjajat leikittävät sinut aivan uuvuksiin. Odota yksi kierros.

Fuksiaiset

Fuksiaisissa kierrät muiden fuksien kanssa niin innokkaasti rasteja, että jätät tähän ruutuun yhden ylimääräisen kierroksen ajaksi.

Böunarit

Oletpa sitten tyttö tai poika, päätät ottaa osaa böunareille! Juhlat ottavat niin kovin voimillesi, että joudut huilaamaan seuraavan kierroksen ajan.

MAALI:

Itsenäisyyspäivä

Osallistut osakunnan itsenäisyyspäivän juhlaan ja saat osakuntanauhan. Onnea, olet nyt civis ja ensimmäinen syksysi osakunnalla on takana!

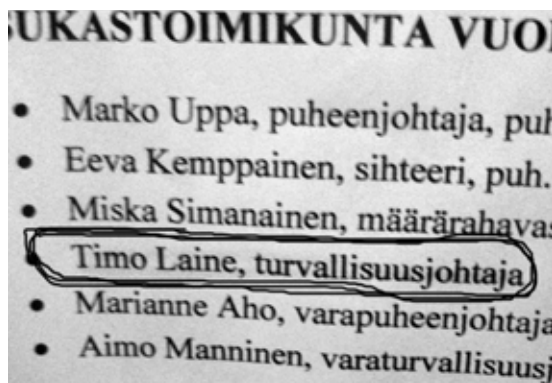
Virkailijakokous

Olet niin innoissasi osakunnasta, että päätät ottaa itsellesi ensi vuodeksi viran. Saat heittää uudelleen uuden virkasi kunniaksi!

Esittelyssä: Timon ja Eemelin asunto

Otettuani pikavuoron Lassila-Pukinmäki saavuini kohteeseeni sunnuntaiaamuna yhdentoista maissa. Eemeli aukaisi oven rappuun. Katsoin vasemmalle: "Asukastoimikunta vuonna 2009... Timo Laine, turvallisuusjohtaja". Katsoin oikealle: "VAROKAA VARKAITA! Viimeisen kuukauden aikana ON MURTAUDUTTU Varkaat ovat ilmeisesti PÄÄSSEET TILOIHIN MURTOJEN yhteydessä saatettu POLIISIN TIETOOON." Ylös päästyäni pistin viskaalin koville: "Kuules turvallisuusjohtaja, oletko tietoinen, että täällä teidän taloyhtiössänne mellastavat varkaat?" Vastaus sai minut lähinnä epäilemään, että kyseessä saattaa olla sisäpiirin masinoima putsaus. Oli miten oli, skandaalinkäryä oli siis jälleen ilmassa, kun Kypsan asuntopalsta ja sen ylikuntoon ajettu ravihevonen jalkautuivat Pukinmäkeen, tuohon Pohjois-Helsingin kruununjalokiveen. Kiinnittääkö turvavyönne, sillä vuorossa on Timon ja Eemelin asunto.

Eteisessä vierasta tervehti jokseenkin tunkkainen löyhy. Ensimmäiseksi huomioni kiinnittyi lokaalin kahteen vessaan, joista toisen Timo rakensi viime kesänä Eemelin salmonella-tartunnan aikaan. Muutenkin asunnossa näkyy Timon kädenjälki: saamieni tietojen mukaan Timo itse asiassa louhi ensi töikseen koko asunnon asuttavaan kuntoon muutettuaan Helsinkiin kesällä 2007. Parhaillaan Timolla oli toisessa WC-tilassa menossa jonkinlainen kipsimuotteja

hyödyntävä lyijynvalamisprojekti kalastustarpeita silmällä pitäen. Kaiken kaikkiaan saniteettitiloista on todettava, ettei niistä juuri löytynyt aistikkua: polkupyörän renkaita, lojuvia pyykkejä, hammastahnan tahrimia peilipintoja, räävittömässä kunnossa olevia WC-istuimen sisuksia lista on loputon.

Entäpä sitten itse salonki? Sama meno jatkui. Banaanikärpäset parveilivat pesemättömien astioiden liepeillä, tyhjiä kartonkitölkkien rivi kiersi tiskipöytää, tyhjat tölkit ja pullot pursuilivat ulos alakaapista. Toisaalla tilaa hallitsi tyhjiä Alepa-muovipussien röykkiö, joka sulki sisäänsä metallijätteen, lähinnä tyhjiä tonnikalapurkkien, keräyspisteen. Varsinaisen katseenvangitsija oli kuitenkin ruokapöytä, jolla lepäsi tonneittain mainospostia ja ilmaislehtiä. Mikä

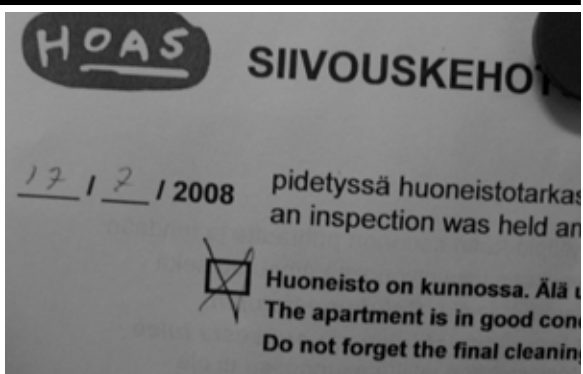
tilassa sitten mätti? Ongelmana näytti yksinkertaisesti olevan saamattomuus roskien ulosviemisessä. Jätteiden lajittelu oli hoidettu varsin mallikkaasti, mutta jostain syystä tyhjat pullot, pahvit ja purnukat jäivät kanittamaan keittiöön. Ketkä sitten olivat miehet tämän jätevuoren takana? Pääpu-kareita on kaksi: toisaalta asunnon kolmas asukki Kuisma, "kierrätysihme", joka oli istuttanut huusholliin kukoistavan kierrätys-kulttuurin, toisaalta Timo, jonka vastuulle roskien ulosvienti oli uskottu. Kuismalta en valitettavasti saanut kommenttia, sillä miestä ei vierailuni aikana näkynyt – itse asiassa Kuisma oli ollut teillä tietämättömillä jo siitä lähtien, kun Timo oli taannoin esitellyt

hänelle uusimpia aluevaltauksiaan kalastusvälineiden tehtailussa.

Jätteistä pääsemmekin sujuvasti siivoukseen. Kuka asunnossa siivoaa vai siivoaako kukaan? Vastaus on jälleen Timo, joka vastasi tiedusteluihini siivouuskäytännöistä ja -menetelmistä toteamalla: ”Imuri huutaa ja imee.” Toimenpiteiden jälkeen huoneistosta ei kuulemma löydy pölyn hiukkastaakaan. Ilmeisesti imuri ei ole kuitenkaan huutanut ja imenyt aivan viime aikoina, mihin viittaavat myös haaveilut siivousrobotista, joka ”lähtee vaan ajelemaan”. Tässä vaiheessa nousee joka tapauksessa esiin kysymys: jos Kuisma vastaa aloitteista ja Timo toteutuksesta, mitä tekee Eemeli? Omien sanojensa mukaan laskee laskareita matikan laitoksella. Niinpä niin. Yhteisten tilojen osalta haluan vielä kiinnittää huomiota huoneiston varsin erikoiseen muonitus-tilanteeseen. Kävi nimittäin ilmi, että valtaosa kaapeissa olevista elintarvikkeista ei kuulu kenellekään kolmikostamme, eikä herroilla ollut edes tietoa niiden omistajasta. Ensimmäisen kaapin avattuani olin jo aikeissa kiitellä varsin monipuolista ja eksoottista ruokatarjontaa kunnes huomasin, että isäntäni tuijottivat kaapin sisältöä yhtä yllättyneinä kuin minäkin. Ja kun arvailu niiden alkuperästä alkoi, esitin jo perustellun kysymykseni siitä, kuka tässä asunnossa itse asiassa oikein asuu.

Timon ja Eemelin inner sanctumeista kuvat puhukoot puolestaan. Naapureitaan haastateltavani pitivät oikein mukavina ja rauhallisina. Monilla on jo lapsia, ja talon huoneistoista suurin osa onkin perheasuntoja. Kuten heti alussa kävi ilmi, Timo toimii myös asukastoimikunnassa ”turvallisuusjohtajana”. Eemeli ei kyseiseen elimeen ole kuitenkaan eksynyt, mikä saattaa johtua Timon dominoivasta asemasta; toisaalta kyse voi olla myös taipumuksesta ryypiskeleeseen, sillä Timon mukaan ”alkoholinkäyttö selvitettiin hyvinkin tarkkaan” vastuuvirkoja jaettaessa. Pukinmäestä kummallakaan ei ollut sen enempää purnattavaa. Liikenneyhteydet toimivat, peruspalvelut löytyvät ja ”joka päivä on erilainen”. Kotkan Hovinsaaren oma poika Eemeli kiitteli vuolaasti Pukinmäen yhteyttä kotiseutuunsa, tuohon ”Kotkan Monacoksi” rakennettuun merelliseen kaupunginosaan, jonka kovista tavoitteista on sittemmin jouduttu hieman tinkimään. Toimittajan erityismainintana haluan vielä nostaa esiin Istuvan härän vieressä sijainneen

pizza-/kebab-paikan, jonka nimeä en muista mutta jonka House special -pizza oli erinomainen.

Kaiken kaikkiaan Timo ja Eemeli tuntuivat viihtyvän asunnossaan, vaikka hinta-laatu-suhde ei heidän mukaansa aivan optimaalinen ollutkaan. Eemeli kertoi olleensa kerran aikeissa muuttaa pois Kumpulaan, mutta nyt nuo haaveet ovat jääneet. Kysymykseeni siitä, onko Timolla ja Eemelillä nyt sellainen fiilis, että he voisivat kenties asua asunnossa koko loppuelämänsä, Eemeli vastasi kryptisesti: ”No nyt se vihjailu taas alkoi.”

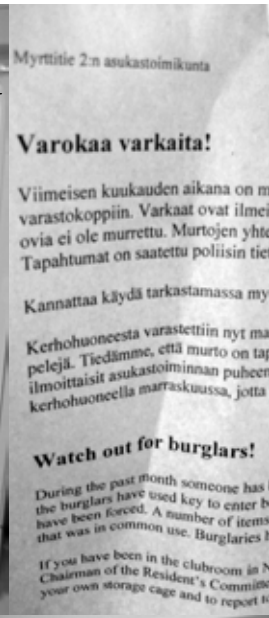

Timo kumilautallaan.

Jääkaapissa oli lähinnä litratolkulla erilaisia mehuja.

Timon viinahylly

Mystinen ruokakaappi

Tiskipöytäestetiikkaa

Kuvia Timon jättiläshuoneesta. Jäniksenpyytäjänä paremmin tunnettu Timo kaatoi syksyllä Väikealan metsissä myös suden.

Nämä kuvat vain
Kypsässä!

Sininen johtaa.

Eemeli on hankkinut parempaa luettavaa.

Eemelin huoneen seinää peitti kookas juliste.

Kymen Lohen veljeskunnan tarinoita

Kymen Lohen veljeskunta on osakunnan toinen seniorijärjestö. Osakunnan 75-vuotisjuhlan yhteydessä he päättivät jakaa nykyosakuntalaisille muistojaan ja tarinoitaan, sillä veljeskuntaa perustettaessa vuosina 1953-54 tavoitteena oli juuri veljeskunnan toimiminen traditioiden siirtäjänä ja tukijana. Kukin kirjoittaja on vastannut kysymyksiin omalla tavallaan ja omalla äänellään, sen mukaan miten asiat ovat mielessä ja mahdollisissa muistiinpanoissa pyyneet 20 tai jopa 50 vuotta. Kypsä julkaisee muisteloista muutamia.

Jussi Korhonen

Kymijoen soutu kesällä 1963

Osakunnan edustajat vetivät keräyskampanjan stipendirahaston kartuttamiseksi kesällä 1963. Hankkeeseen liittyi kahdella veneellä tehty souturetki pitkin Kymijokea. Matkalla osakuntalaiset myivät Suomen suurinta mainostulitikkurasiaa. Rasian pituus oli 43 cm, korkeus 4,5 cm ja sisältö 200 tikkua. Ne valmistettiin Haminassa. Jokaisen Kymenlaakson kunnan alueella myytiin kyseisen kunnan valitsemalla kansiaiheellä varustettua rasiaa. Lisäksi jokaiselle kunnaiselle luovutettiin hänen mittaisensa tulitikku muistoksi kampanjasta. Pisin tulitikku tuli kaksimetriselle Martti Viitaselle Kotkasta. Tikkupuun läpimitta oli 2 x 2 tuumaa, pää tehtiin savimassasta ja maalattiin punaiseksi.

Osakunnan taloudenhoitaja, lainopin ylioppilas Timo Raunu esitteli minulle keräyshankkeensa ja varsinkin soutuaikataulun keväällä karttatarjoituksissa boksissaan Domuksessa. Tunsimme maakunnan hyvin ja yhden illan ajan laskimme matkoja ja suunnittelimme soutua. Suunnitelma oli niin hyvä, että aikataulu toteutui sen mukaisesti. Vain Miehiikkälästä meren lahtia pitkin ajateltu soutu jäi tekemättä miehistöpulan vuoksi.

Veneet lähtivät 20.7.1963 Heinolasta civis Urpo Haimin johdolla ja Voikoskelta civis Asko Tuomisen johdolla. Matkanteko kävi sopivaa vauhtia alas Kotkaan Meripäiville. Välillä poikettiin kunnan isien luona ja ohessa myytiin tulitikkuja ovelta ovelle, myös tyttöjä haastatellen ja kylilläkin kävimme. Ainakin Haminan Tervaniemen lavalla joukkueet kävivät tanssimassa soudun lomassa. Muina soutajina mukana olivat ainakin Paavo Suomalainen, Jouko Hillo, Uolevi Vainio ja Pentti Räsänen.

Ongelmapaikoissa saatiin varsinkin paikallisilta maanviljelijöiltä konkreettista apua: kuljetuksia, ruokaa ja yösiijaa. Esimerkiksi Voikkaan tehtaan ja voimalaitoksen ohi veneet veti traktorilla Paavo Kallio, ja Ruotsinpyhtään Vastilassa Hirvikoskella auttoi Esko Kantola. Siellä kävi kuin Harald Hirmuiselle. Perämies sanoi, että antaa mennä mutta joessa oli-kin pato tai metrinen ”tammi”, josta veneet hurah-

tivat alas ja poikittain nurin. Maanviljelijä vei autolla likomäärät soutajat ja perästä veneet Ruotsinpyhtään koululle kuivamaan ja yöpymään. Kunta toimi nopeasti ja tarjosi ruokaakin. Onneksi olimme olleet alkukesästä kotiseuturetkellä kunnassa ja tunsimme oikeat ihmiset.

Tukkirännit Vuolenkoskella ja Kymin Korkeakoskella olivat jänniä myös. Voimalaitosmiehet säätivät veden virtauksen sopivaksi, jotta veneillä pystyi rännissä laskemaan. Mutta niin kävi Vuolenkoskella, että vene laskun jälkeen keikahti poikittain ja hörppäsi vettä runsaasti. Kukaan ei myöskään ollut ajatellut, että tukkirännin alapäässä on veden pinnan alapuolella suunnattomasti uppotukkeja. Korialla pioneeri-rykmentti tarjosi rantasaunan ja iltapalan. Inkeröisten kohdalla uittoyhdistyksen miehet auttoivat matkalaiset tukkisuman läpi vetämällä veneet moottorilla. Loppuhuipentuma nähtiin jo Langinkosken kohdalla, jonka laskemisen kuvasi nuori televisiomme, ja sen juonsi tv-kasvo ja kaunotar Kristiina Alatalo. Viikkosanomissa oli laaja juttu ja myös Hirvikosken koskenlasku kastumisineen. Kouvolan Sanomat seurasi koko retken ajan soudun etenemistä, reporterina T. O. Piippu/Topi Vaalivirta. Kymijoen soutu 1963 sai maakunnassa mahtavaa julkisuutta. Yhteydet kunnan isiin olivat niinä vuosina läheiset ja hyvin käytännölliset.

Jussi Korhonen

Alpertti Seppälän makkarakeitto ja ravintolakäyttötymisen alkeet

Talvella 1963-64 me KyO:n pojat asuimme Töölössä: Alpertti Lemminkäisenkujalla, Ehtivä-Erkki Domuksessa ja Jazz-Jussi Vänrikki Stoolin kadulla. Tavallisena arki-iltana lähdimme kulun päälle taas. Suuntana oli Domuksen nurkilla sijaitseva ravintola Perho, jonne iso portsari Roope päästi sisään. Pääsy vaati vesiselvät pojat, nailonpaidan, solmion, pikkutakin ja teryleenihousut, eikä reserviupseerin merkki rintapielessä ollut pahitteeksi. Istuimme valkean liinan ääreen ja päätimme jälleen kerran: Otetaan yksi

tai korkeintaan kaksi, kuunnellaan musiikkia ja katseellaan ihmisiä.

Laadukas kokkimme Alpertti keksi sitten, että meidän yöllä keitämme makkarasoppaa Lemminkäisenkujalla. Aina valpas vuokraemäntä Tellukaan ei ollut hankkeen esteenä. Mietimme, mitä varastosta löytyy: perunaa, sipulia ja hampparin käyrää, jotka Alpertin mukaan piti ehdottomasti käristää kattilan pohjalla voissa, kun sitä oli kotoa paketissa saatu. Lihaliemi-kuutio vielä antaisi potkua keittoon. Mutta puuttui porkkanaa! Ei hätää, lirkuttelimme tarjoilijan kanssa.

Kun maksoimme laskun, paragon-kuitissa olivat viinat omassa sarakkeessaan ja ruoka-sarakkeessa luki kolme porkkanaa, jotka saimme mukaan - noina vuosina paragon-kuitti oli keskeinen osa ravintolakulttuuria ja ruoka/viinajärjestystä, aivan yhtä lailla kuin solmio ja nailonpaita. Alpertin jälkiruoka ”Rutiköyhät Ritarit” sisälsi kuivuneita rieskan kannikoita, jotka vedessä liotettiin ja sitten voissa paistettiin.

Alpo Seppälä

ÖFN, ystävyysosakuntamme, sinne piti päästä!

”On taasen vietetty juhlahetki...” Niinhän siellä Kymenlaakson Osakunnan silloisessa – ainoassa ja oikeassa - laulukirjassa loppupuolella taidettiin todeta. Niinpä taas kerran jo illan myöhäisinä tunteina totesimme parin kaverin kanssa, että jatkopaikan löytäminen KyO:n illanvieron jälkeen oli velvollisuutemme. Miltei kaikki paikat olivat jo suljettuina, mutta yhteen paikkaan olin onnistunut isännöyteni varjolla luomaan joltisenkinlaiset suhteet: ÖFN eli Nöffen eli Östra Finlands Nation Uuden Ylioppilastalon korttelissa, C-rapun kerroksissa. Jussin muistikuvien mukaan sieltä sai giniä, mutta mielestäni siellä oli myöskin sööttejä opiskelijatyttöjä, joiden kanssa oli mm. mahdollista elvyttää ruotsinkielen taitoja...

Eipä sitten muuta kuin tuumasta toimeen. En ihan vain ymmärrä, miksi emme yksinkertaisesti kävelleet sisään ulko-ovesta ja nousseet kerroksiin. Ilmeisesti se olisi ollut liian yksinkertainen vaihtoehto meille ”moninkertaisille” yrittäjille. Kuitenkin ilmeisempi syy oli se, että tilaisuudet Nöffenissä olivat yksityisluonteisia, ja ala-ovi oli lukittu – eikä siihen aikaan ollut kännyköitä avaajan hälyttämiseksi. Tosin olimmeko silloisessa kunnossa olleet edes kovin haluttuja vieraita – luomistani suhteista huolimatta.

Joka tapauksessa löysimme vaihtoehtoisen reitin, ja nyt puhun vain itsestäni, koska en sataprosenttisesti muista seuralaisiani. Hotelli Hungaria oli jollakin

lailla yhteydessä Nöffeniin – olisiko huoltokäytävältä päässyt parvekkeen kautta ko. osakuntaan. Niinpä löysin itseni harhailemassa Hungarian liinavaatevaraston vaiheilla ja ihme ja kumma: En kohdannut ketään henkilökuntaan kuuluvaa retkelläni! Lopputulema kuitenkin oli, että päädyimme Nöffenin tiloihin, missä juhlat olivat parhaimmillaan. Tosin siinä matkalla taisi muutama tyyny liinavaatevarastosta mätäkähtää Kaivopihalle – silloinen tunne varmaan vastasi jotakin tämän päivän reality-sarjoissa koettua... Kuten aiemmin totesin, tästä on aikaa jo noin 45 vuotta, joten asetettakoon tämäkin tapahtuma oman aikansa mittapuutteisiin.

Taina Mustamo

Mitä jäi käteen osakuntavuosista?

Ne kaksi, joiden kanssa matkasimme bussilla läpi öistä Brazilian maata - ainoana ilmastointina avoimet ikkunat. Se yksi, joka istui vanhempieni vanhan Volvon ratissa, kun näimme hirven lentävän kaaressa yli edellä ajavan auton. Ne kaksi, joiden pöydän ääressä korkkaamme joka marraskuu uuden sadon ranskalaista punaviiniä - joka vuosi yhtä huonoa. Se yksi, joka valitti Mäntsälän lavan juhannustansseissa, että vain hörhöt pokkaavat sille.

Ne kaksi, joiden häissä lauloimme viime kesänä moniäänisesti ”Eläköön elämä”. Se yksi, jonka pikkupoika lukittautui vessaan, kun olin häntä hoitamassa. Ne kaksi, jotka auttoivat meitä ensiasunnon oston kiemuroissa. Se yksi, jonka kotona olemme kokeilleet vuosien saatossa sen kymmenen reseptit. Ne kaksi, joiden esikoisen odotuksesta kuulumme hiihtoreissulla. Se yksi, jonka mielestä minä olen kukkahattutäti ja se toinen, joka pyyteettömästi lainasi sänkynsä ja polkupyöränsä, kun kutsuimme itseemme hänen Hollannin kotiinsa. Ne kaksi, jotka valitsivat häävalssikseen ”Jag tror på sommaren”.

Se yksi, joka liekitti K-Raudasta ostamallaan vempaimella meille jälkiruokia ja se toinen, jonka takapihalle rakentamaa avantoa saimme ihmetellä. Ne kaksi, jotka auttoivat minut työuran alkuun. Se yksi, joka ajoi pikkubussia, kun hoilasimme aamuyöstä Leevi and the Leavingsin ”Elämänmeno” matkalla pohjoiseen. Muitakaan unohtamatta: mainittakoon lopuksi vielä ne kaksi, jotka ovat esikoisemme, ja ne kaksi, jotka ovat kuopuksemme, kummit.

Mietin, mitä ihmettä – ja kenen kanssa – olisin tehnyt nämä opiskeluaikojen jälkeiset vuodet, ellen olisi eksynyt osakuntaan.

Kulinaarinen maailmankiertue, osa 6

Joku herkkusuu

Annokset olivat varsin pieniä.

Libanon

10.11.09

Farouge (Yrjönkatu 6)

farouge.fi

Tällä kertaa kulinaarinen karavaanimme pyöräytti taloudelliseen rosvoosektoriin sen verran tuntuvasti, ettei koko syksyn aikana lopulta päästy Libanonia pidemmälle. Varsin korkea profiilin paikkahan Farouge siis oli, mikä oli tietyksi tiedossakin. Rahalle sai kuitenkin siinä mielessä vastinetta, että annokset olivat pääosin erinomaisia, erityisesti pää- ja jälkiruoat. Alkupaloihin tutustuminen nyt jäi vähän vaillinaiseksi ja pääruokiinkin siinä mielessä, että päädyimme suosimaan kolmen hengen voimin meribassia, joka oli kyllä maukasta ja erinomaisesti maustettua. Eniten jäivät mieleen jälkiruoat. Täytetyt ohukaiset ja baklawat maistuivat, ja kanelin ja mintun kanssa hau-

dutettu vihreä tee oli todella hyvää. Juomapuolelta ei tainnut olla mitään erityistä mainittavaa, valkoviini maistui Rikulle ja Marille, ja itsekään en saanut libanonintšekkiläistä olutta vaan taisi olla keravalais-ta.

Ei Farougesta taida nyt kummempaa sanottavaa keksiä. Ruoka oli hyvää (tosin lisukesalaatti oli hin- taansa nähden melkoisen keho), mutta tietysti he- rää kysymys, kannattaako siitä näin paljon maksaa. Yleisvaikutelma oli siisti ja rauhallinen mutta steriili. Voisihan täällä joskus vielä naamaansa näyttää siinä epätodennäköisessä tapauksessa, että vedän tulevai- suudessa vähän isompaa tiliä.

toimitus: M. Häkkinen, R. Neuvonen, R. Nöjd, J. Rai- namaa

Makeat ruoat, suolaiset hinnat

Vastaaja on Kypsen oma dear Eki, Walter de Camp, kaikkien alojen asiantuntija ja kaikkien tiedonjanoisten sankari. Kirjoittaja kirjoittaa anonyymisti suojelukseen itseään Kypsen lukijoiden aggressivisilta reaktioilta ja halveksivilta katseilta.

YOU ASKED FOR IT

Miksi naapurissani tehdään aina remonttia?

Nimim. Ei näin

Hyvät lukijat, sallikaa minun paheksua suuresti ja kovaan ääneen, remontoinnin tarpeen kyseenalaistamista. Pyhä Reiska, paremmin tunnettu meille maalikoille Remonttireiskana, on tuonut meille ilosanoman, jonka sisältö meille elämän tarkoituksen: ihmisen elämän tärkein ja arvostettavin päämäärä on remontoida usein ja paljon. Mitä useammin ihminen remontoi, sitä varmemmin hän vapautuu ihmistä vaivaavista ikävistä sosiaalisista tarpeista ja tunteista. Kysyjän naapurissa asuukin todellinen valioluokan yksilö. Remonttoijat ovat ihmisten aatelialueen ja naulapysyineen. Heihin verrattuna sisustajat ja puutarhurit ovat vain näpertelijöitä. Tunnistatko sen pienen pistoksen rinnassasi, nähdessäsi naapurisi vastaremontoidun keittiön? Se on kateuden pistos. Kateuden pistoksen voivat tuntea vain ne yksilöt, jotka eivät ole ihmisen evoluutiossa koonneet Homo Remontus -vaiheeseen. Homo Remontuksen erottaa Homo Sisustuksesta helposti epäsiistin pukeutumisen lisäksi, taitavasta työvälineiden käyttötaidoistaan ja aivojen pienemmästä koosta.

Miksi kuorsaaaja ei kuule omaa kuorsaustaan?

Nimim. Korvatulpat

Miksi Tiikerillä on raidat? Jotta pallokuusi ei häiritse sen keskittymistä metsästykseseen.

Miksi kellon soidessa aamulla, käsi ajautuu alitajuisesti torkkunappulalle?

Nimim. Ei voi tajuta.

Jos kyseessä olisi synnynnäinen refleksi, ihmisen käsi olisi ajautunut etsimään torkkunappulaa jo ennen sen keksimistä. Ehkäpä herätyskellon keksijä saikin vahvistusta liikeidealleen havaitessaan ihmisten hakkaavan tyhjää pöytää aamuisin viiden minuutin välein. Voidaan spekuloida mitä merkitystä kyseisellä refleksillä olisi ollut ennen torkkunappulaa: kenties pöydän kovaääninen hakkaaminen aamulla on herättänyt hakkaajan vaimon joka on sen jälkeen toiminut herätyskellon tavoin ja töninyt miestänsä hereille kunnes tämä on tajunnut lähteä toimiinsa. Ai miten niin juuri vaimon herättänyt? Onko tässä nyt taas epätasavertainen vastaus? Ei lainkaan! Entisaikoina parhaimmat saalistusajat ovat olleet juuri aamuhämärän aikoihin ja miehen pöydänhakkausrefleksi on taannut sopivan varhaisen herätyksen.

Jos vastauksessa on mielestäsi sisäistä epäjohtonmukaisuutta, voit katsoa peiliin ja miettiä, etkö vain ymmärrä täysin johdonmukaista naisten logiikkaa.

Kymmenen uutisia - Kymis nyheter

Osakuntasuunnistuksessa 23.10. kymäläisten joukkue niitti mainetta Singstarissa, vaikka Band Hero ei edelleenkään harjoittelusta huolimatta suju kovinkaan hyvin.

Itämeren kauheimmat merirosvot valtasivat DG:n 24.10. Piratismin rajaa ei kuitenkaan vielä ylitetty.

KyO ainakin triplasi kokonaisuäänimääränsä HYY:n vaaleissa 3.–4.11. Tuloksena: yksi kymäläinen varaedattori. Onnea Heikki!

Kansalaisten metroajelun (7.11.) seurauksista kärsitään yhä: Rautatientorin metroasema on poissa käytöstä vesivahingon vuoksi.

Uusien ilta II 11.11. päättyi joidenkin myöhään tulleiden osanottajien kannalta ikävästi, kun wiipurilaiset veivät kaikki tarjottavat!

Kypsan tutkiva juomajournalismi teki 13.11. drinkki-illassa havainnon: sitruuna + maitopohjainen juoma = matoja lasissa.

Muotiteemaisilla böunareilla 21.11. tapahtui kaksi ihmettä: Michael Jackson palasi kuolleista (painamaan nappulaa hississä) ja jälkiruuaksi ei ollut täytekakkua!

Virkailijakokouksessa 3.12. ääntenlaskijoita harmitti: yhdestäkään virasta ei äänestetty!

Itsenäisyyspäivänä 6.12. kuusi osakunnan fuksia nauhoitettiin juhlahin menoin.

Kypsan saamien tietojen mukaan osakunnan pojat soluttautuivat Kapiokerhon pikkujouluihin 11.12. pukeutuneina als schicke Männlein.

Kaikkialta maailmasta oli saapunut edustajia osakunnan kansainvälisiin pikkujouluihin 17.12. Pukki lahjoi kilttejä lapsia mm. jyrksijöiden pesäpuruilla. Mitäköhän tuhmat lapset saivat?

Kiksi-Pirkka

Joulu ei stressaa niin paljon, kun tekee niitä samoja asioita, jotka olivat lapsena kivoja. Voi leipoa esimerkiksi pipareita ja syödä niin paljon raakaa taikinaa kuin itse haluaa.

Oikaisu:

Viime lehdessä olleita rapujuhla kuvia ei ollut ottanut Maria Rämö, vaan Laura Hirvisaari. Toimitus pahoittelee virhettään.

VIRKAILIJALUETTELO 2009 - LÖYDÄT NUMEROT JA NIMET

Inspektori

Ritva Serimaa
ritva.serimaa@helsinki.fi

Kuraattori

Antti Mänttari (Kouvola)
kyo-q@helsinki.fi
050 412 5984

Hallituksen puheenjohtaja

Riku Nöjd (Kouvola/Kuusankoski)
kyo-pj@helsinki.fi
040 576 4763

Taloudenhoitaja

Milja Ahtosalo (Hamina)
kyo-taloudenhoitaja@helsinki.fi
040 8453334

Sihtteeri

Laura Hirvisaari (Kouvola/Kuusankoski)
kyo-sihtteeri@helsinki.fi
040 556 1019

Emäntä

Jussi Rainamaa (Kouvola/Kuusankoski)
kyo-emanta@helsinki.fi
050 462 9709

Isäntä

Lasse Sipilä (Helsinki)
kyo-isanta@helsinki.fi
050 409 3556

Toiminnanohjaaja

Tiina Olin (Kouvola/Elimäki)
kyo-toiminnanohjaaja@helsinki.fi
040 834 5245

Fuksiohjaajat

Heikki Luoto (Kotka)
kyo-fuksiohjaaja@helsinki.fi
050 368 8894

Marleena Salonen (Hamina)

kyo-fuksiohjaaja@helsinki.fi
040 575 7475

Tiedotussihtteeri

Tiina Olin (Kouvola/Elimäki)
tiina.lehtomaki@helsinki.fi
040 834 5245

Tiedotussihtteeri (www)

Milja Ahtosalo (Hamina)
milja.ahtosalo@helsinki.fi
040 845 3334

Jäsensihtteeri

Maiju Talvisto (Kouvola/Anjalankoski)
kyo-jasensihtteeri@helsinki.fi
040 575 3659

Kypsan päätoimittaja

Miina Gustafsson (Hamina)
kyo-kypsa@helsinki.fi
050 536 9190

Maakuntasihtteeri

Mikko Laaksonen (Kouvola/Kuusankoski)
kyo-maakuntasihtteeri@helsinki.fi

Ulkoasiainsihtteeri

Martti Ahtola (Hamina)
kyo-ulkoasiainsihtteeri@helsinki.fi
050 377 6925

Liikuntasihtteeri

Saara Ollikainen (Kotka)
kyo-liikuntasihtteeri@helsinki.fi

Kulttuurisihtteeri

Lotta Mustamo (Kouvola/Elimäki)
kyo-kulttuurisihtteeri@helsinki.fi
0500 750 642

Maiju Talvisto (Kouvola/Anjalankoski)

kyo-kulttuurisihtteeri@helsinki.fi
040 575 3659

Joni Vehmas (Kouvola)

kyo-kulttuurisihtteeri@helsinki.fi
050 436 4787

Seniorisihtteeri

Antti Mänttari (Kouvola)
antti.manttari@helsinki.fi
050 412 5984

Kappalainen

Heikki Luoto (Kotka)
heikki.luoto@helsinki.fi
050 368 8894

Laulujohtaja

Saara Ollikainen (Kotka)
saara.nurminen@helsinki.fi

Musiikkivastaavat

Martti Ahtola (Hamina)
martti.ahtola@helsinki.fi
050 377 6925

Marleena Salonen (Hamina)
marleena.salonen@helsinki.fi
040 575 7475

Valokuvaajat

Heikki Kantola (Kouvola/Kuusankoski)
hezu@iki.fi

Hanna-Maria Kössi (Kotka)

hannamaria.kossi@kymp.net
044 223 3488

Arkistonhoitaja

Joonas Ollilla (Kotka)
joollila@cc.hut.fi
050 400 4931

Apuemännät

Miina Gustafsson
miina.gustafsson@helsinki.fi
050 536 9190

Anni Jokiniemi

anni.jokiniemi@helsinki.fi

Hanna-Maria Kössi

hannamaria.kossi@kymp.net
044 223 3488

Mikko Laaksonen

mikko.laaksonen@helsinki.fi

Timo Laine

tglaime@cs.helsinki.fi
050 304 4184

Lotta Mustamo

lotta.mustamo@helsinki.fi
0500 750 642

Riku Nöjd

riku.nojd@helsinki.fi
040 776 6758

Tiina Olin

tiina.lehtomaki@helsinki.fi
040 834 5245

Annika Pousi

apousi@cc.hut.fi
040 840 3963

Marleena Salonen

marleena.salonen@helsinki.fi
040 575 7475

Apuisännät

Martti Ahtola
martti.ahtola@helsinki.fi
050 377 6925

Milja Ahtosalo
milja.ahtosalo@helsinki.fi
040 845 3334

Hanna Herala

hanna-mari.herala@helsinki.fi
050 370 2220

Antti Kekki

antti-ilmari.kekki@tkk.fi
0500 634 4184

Timo Laine

tglaime@cs.helsinki.fi
050 304 4184

Satu Männistö

satu.mannisto@helsinki.fi
050 313 2113

Riku Nöjd

riku.nojd@helsinki.fi
040 576 4763

Joonas Ollilla

joollila@cc.hut.fi
050 400 4931

Joni Vehmas

jvehmas@cc.hut.fi
050 436 4787

Hallitus

pj. Riku Nöjd
kyo-pj@helsinki.fi
040 576 4763

siht. Laura Hirvisaari

kyo-sihtteeri@helsinki.fi
040 556 101

kuraattori Antti Mänttari

kyo-q@helsinki.fi

taloudenhoitaja Milja Ahtosalo

kyo-taloudenhoitaja@helsinki.fi
040 8453334

Heikki Luoto

heikki.luoto@helsinki.fi
050 368 8894

Lotta Mustamo

lotta.mustamo@helsinki.fi
0500 750 642

Satu Männistö

satu.mannisto@helsinki.fi
050 313 2113

Saara Ollikainen

saara.nurminen@helsinki.fi

Maiju Talvisto

maiju.talvisto@helsinki.fi
050 575 3659

HTK:n edustajat

Martti Ahtola
martti.ahtola@helsinki.fi

Riku Nöjd (HTK:n pj)

riku.nojd@helsinki.fi

*Catwalk petti böunareilla,
huippumallimme selvisivät
vahingoittumattomina!*

